

Verslag Neustift 2020

Zondag 30 augustus

De openingsdag begint zoals onze reisdag eindigde : met regen. De ganse nacht bleef het regenen en ook 's morgens bleken de wolken nog niet te zijn uitgeregend. Nog voor het vertrek naar Tirol werd besloten om voor de eerste dag, waarop inderdaad regen werd voorspeld, een alternatief te voorzien. Na het heerlijk uitgebreid ontbijt wandelen we in groep, onder een druilerige wolkenhemel vanuit het hotel langs de onstuimige Ruez, naar Milders. De rivier is duidelijk gezwollen door het vele regenwater van de voorbije dagen. Kolkend en briesend dondert hij door het dal, richting Inn. In Milders nemen we een shuttlebusje dat ons naar de Oberissalm brengt, op 1750 m hoogte. Alvorens we met de tocht beginnen, drinken we binnen in de knusse hut, waar de tegelkachel is aangestoken, een koffietje en kunnen we nog even naar het toilet. Buiten kijken we uit op de helling die we zouden nemen om naar de Franz Senn Hütte te klauteren. Jammer, maar da's niet voor vandaag. We dalen af door het Oberbergtal, waar we eerst even naar de Oberbergbach gaan kijken. Het pad daarlangs is net wat té tricky, dus volgen we het asfalt. Ondertussen regent het al wat minder en af en toe is het zelfs droog. We kunnen rondom uitkijken over de berghellingen, met daarrond nog flinke flarden grijs. Aan Parkplatz Josef is het dalen gedaan en gaan we schuinrechts klimmen. Een brede Forstweg brengt ons in een paar genummerde Kurven tot aan de Auffangalm Hütte. Binnen is het duister, maar knus. We houden er een ruime middagstop en zien het buiten opklaren, weer betrekken, regenen en we horen zelfs donder. We verlaten de hut en dalen weer af tot de Josef-parking. Daar komen we op asfalt en blijven we dalen met de proestende Oberbergbach naast ons. Links vinden we een zijwegje, waardoor we iets hogerop tussen de almen kunnen gaan wandelen, in de zon. Want ja, ondertussen is het helemaal droog geworden en gaat de zon zowaar wat schijnen. Op dit korte ommetje krijgen we prachtige zichten op de bergen die tot dan toe ingepakt bleven in een grijs wolkenpak.

De finale die krijgen we na de doorsteek van een 660 m lange tunnel, met een stijgingspercentage van meer dan 10 %. Pittig spul ! Aan het eind van de tunnel schijnt de zon, en kunnen we mooi diep kijken in het Stubaital. Nog even doorstijgen en dan kunnen we de daling inzetten. Ondertussen kunnen we rechts van ons, hoog op de rotsen, de Elferhütte zien. In de gezellige Stube van het Oberkartnallhof drinken we nog iets, alvorens naar Neustift te duiken. Terwijl we binnen zitten, is er weer een bui gepasseerd en daarna gaat de zon weer schijnen : de perfecte mix voor een regenboog. Mooi om zien, want deze boog staat niet in de lucht, maar overspant het groene dal beneden ons. In schuifgrage zigzags gaat het nu naar beneden, richting de hagelwitte kerk van Neustift. Einde van een onvermoed mooie wandeldag. De teller wijst 22 km aan en met 500 m HV werd het een opener die kan tellen. Mooi, maar best wel pittig !

Maandag 31 augustus

Het dal is gevuld met witte watten wanneer we 's morgens de gordijnen opentrekken. De voorspelling is echter niet zo slecht en het zou, zeker in de voormiddag, droog blijven. We rijden vandaag naar Mieders waar we de Serlesbahn nemen, die ons tot op 1600 m brengt. Boven is het zicht wat gesluierd door de ochtendwolken. Toch kunnen we ons een beeld vormen van de mooie bergwereld rondom de Serles. Rond het aangelegde meertje met heel wat toestanden die het de kids naar de zin moeten maken, wandelen we tot de Ochsenhütte. Hier vinden we een smal paadje dat ons in zigzag mee naar boven neemt. In geen tijd overwinnen we zo'n 160 m hoogteverschil. De afdaling leidt ons over bredere wegen tot aan het Kloster Maria Waldrast. Hier zouden we de middagstop houden, al is het nog maar goed kwart voor elf. Montag Ruhetag ... Dan maar zonder koffie, verder op pad. Komt er dan toch een dame buiten die ons toeroept dat we wél iets kunnen

drinken, maar dat de keuken gesloten is vandaag. De koffie smaakt en de Apfelstrudel die we erbij bestellen maakt dat we de eerstvolgende uren geen honger meer zullen hebben.

Het vervolg van de route lstuurt ons rond het klooster naar een brede almenweg, die ons langs natte dennenbossen brengt, waarin we een pak paddenstoelen vinden. Dan komt het hoogtepunt, letterlijk en figuurlijk, van deze tweede wandeldag : de Eulenwiesen. Een bijzonder, intrigerend landschap, bestaande uit Hoogmoor (zompig nat moerasgebied) en lorken. Het geheel oogt bijna onnatuurlijk groen. Op de paadjes die we volgen lijkt het alsof we over een gigantische natte spons wandelen. Waar we de voeten neerzetten, kwelt het water omhoog : een ideale test voor de waterdichtheid van je schoenen. Een bijzonder steil klimmetje (toch wel 150 m HV) brengt ons bij een houten schuilhut waar we er met meerdere bordjes lezen dat we op een "Privatgrundstück" terecht gekomen zijn en dat doorgang niet "erlaubt" was. Raar, want het pad is duidelijk zichtbaar en er staan ook zitbanken. We passeren zelfs een Naturschaupunkt, wat aangeeft dat we wel degelijk op een bestaand wandelpad stappen. Nu goed, omdat we geen andere uitweg vinden, klimmen we dan maar over de afsluiting om zo onze weg verder te zetten. Nog even en we kunnen iets kunnen eten in het Gleisnerhof, waarna we de daling inzetten naar het Talstation in Mieders. Echter, Gleisnerhof : Montag Ruhetag. Dan maar niet naar het Gleisnerhof, maar 180° linksom, naar de Ochsenhütte. Die ligt op een uurtje stappen en heeft het voordeel dat we daar op een kwartiertje van het bergstation van de Serlesbahn zitten. Zo kunnen we de steile, technische afdaling (op korte tijd 500 hoogtemeter bergaf) vervangen door een drietal licht stijgende km, wat onze kuitspiere zeker ten goede zal komen. De hut op de Ochsenalm biedt een fraai zicht op het Stubaital, ware het niet dat ook nu de wolken de toppen nog omzwachtelen. Iets over vier bereiken we de Serlesbahn. De thermometer wijst amper 8° aan. Toch hebben we ons goed kunnen verwarmen tijdens deze wandeldag van 17 km, met alweer 550 m HV.

Dinsdag 1 september

Lichte regen en veel wolken. Het wordt wat monotoon, maar de voorspellingen geven ons hoop op beter weer in de namiddag. Vandaag rijden we naar Fulpmes, waar we de bergbaan nemen naar Schlick 2000, een skigebied op 2100 m hoogte. In de bakjes naar boven zien we niets van de omgeving. Alles is gehuld in een grijze waas van dikke mist. Boven echter kijken we uit over de andere zijde van de berg en zien we voorwaar de bergweiden en wat flarden van in mist gehulde bergtoppen. Het is behoorlijk fris : handschoenen zijn hier geen overbodige luxe. De afdaling die we nemen gaat over een natuurleerpad, met regelmatig leerrijke pancartes langs het pad. In scherpe zigzags verliezen we snel hoogte. Ondertussen wordt ál het natuurschoon dat je hier zou kunnen bewonderen aan ons zicht onttrokken door een grijs pak kleverige, lage wolken. De houtsnijwerken van de dieren die je hier de Stubai Alpen kan spotten zijn mooi en tot in detail nagemaakt. Uit het niets duikt de bidkapel op die aangeeft dat we bij het Alpengasthof Schlickeralm zijn aangekomen. De hut is open en de koffie heerlijk warm. Na deze korte stop wandelen we over de "Weg der Sinnen". De menselijke zintuigen worden hier één voor één uitgebeeld en we kunnen ruiken, bewegen, horen, voelen, zien ... Allerlei houten voorwerpen en toestellen, vooral gericht op kinderen, doen ook ons glimlachen. Ondertussen krijgt het landschap wat kleur en doet de zon alle moeite om zich alsnog te tonen. Bij de Panoramasee is alsof het water kookt. Dunne nevelslierten stijgen wirwarrig op uit het donkere water. Net voor we de Galtalm bereiken drinken we een borrel op de 42ste huwelijksverjaardag van Jos en Marleen. In de hut is het lekker (té?) warm en genieten we van ons middagmaal.

Buiten zien we dat de overkant van het dal stilaan zichtbaar wordt. De huttenwaardin raadt ons aan van het smalle, steile pad richting Vergör niet te nemen, wegens té veel water de laatste drie dagen en daardoor té veel en té gladde boomwortels. We blijven op de bredere weg die ons tussen steile

boshellingen meeneemt naar het tussenstation van de Schlick 2000-baan. Hier start de Stubai Baumhausweg, een mooi aangelegd pad met onderweg een aantal houten constructies die het wandelen met kinderen moet aangenamer maken. Het zijn stuk voor stuk prachtige, ingenieus gemaakte houten dwergenhuisjes. Er is een slaaphuisje, een muziekhuisje, een schatkamer ... De zon is gaan schijnen en het is nu heerlijk wandelen, tussen de dennen met regelmatig zicht op het Stubaital beneden ons. We freewheelen tot de finish, aan het dalstation van de kabelbaan. Na een mistige start werd het uiteindelijk nog een erg gesmaakte wandeldag, met 16 km op de teller en amper 160 m HV.

Woensdag 2 september

Eindelijk is de lucht 's morgens overwegend blauw. Maar goed ook, want vandaag nemen we de Elferbahn, aan de overkant van het hotel. We zeilen naar boven en kijken uit over een warrige mix van wolken, met daartussen flink wat blauw. Aan het grootste zonne-uurwerk ter wereld splitsen we de groep. Michel gaat met samen met Anni en Marleen naar de Pinnisalm en van daaruit naar de Karalm. De overigen mogen over de brede grasvlakte in scherpe zigzags richting de Elferhütte wandelen. Deze hut zien we vanuit het hotel, als een vierkante blok hoog boven op de berg staan. Nu is het zo'n 220 m vrij steil klimmen. Daar aangekomen genieten van een fraai uitzicht over het onder ons liggende Stubaital, met aan het eind daarvan het Inntal. Aan de overzijde van het dal zien we enkele merkpunten die we voorbij wandelden tijdens de vorige dagen. Zo is er het groene Oberbergtal, waar we zondag doorheen wandelden, de tunnel naar het Oberkartnallhof, de Galtalm waar we gisteren nog passeerden en natuurlijk ook ons hotel. Na de koffie klimmen we door over de Panoramaweg en wandelen we parallel met het Pinnistal. De wolken nemen nog even het zicht weg, doch dan klaart het wat uit en kunnen we kartels van het kalksteenmassief naast het Pinnistal mooi zien oprijzen vanuit het dal. Gigantische steenpuintrechters liggen als grijswitte tongen langs de steile berghellingen naar beneden. Rechts wandelen we onder de toppen van de Elfer door. Het pad is prima bewandelbaar en het is dan ook genieten van iedere stap, in dit wondere landschap. Op 2150 m beginnen we af te dalen en drinken we een borrel bij de Naturschauplatz Elfer, die zowat in alle publicaties over het Stubaital voorkomt. Van nu af gaat het pad scherper dalen. De regen van de voorbije dagen maakte dat de grond doordrongen werd van het vocht. Gelukkig is alles al wat droger en kunnen we zonder al te veel te schuiven verder naar beneden. Daar horen we de koebellen, wat aangeeft dat we de alm naderen. De zon is ondertussen weer verdwenen achter de wolken, wat maakt dat het eerder frisjes is geworden. Toch zetten we ons aan de Karalm buiten, op de klaarstaande banken. Tijd voor het middaghapje. Net tegen dat we klaar zijn om weer te starten, gaat de zon weer schijnen. Gelukkig maar, want sommige van onze stappers zijn stilaan onderkoeld geraakt.

We zetten onze weg verder door het innemend, ontroerend mooie Pinnistal. We dalen af via de Pinnisalm en de Issenangeralm, waar we in de hut tijd maken voor een koffietje. Voor we de Issenangeralm bereiken, komen we nog langs één van de meest fotogenieke plekjes van het Stubaital, de Naturschauplatz Gespaltener Stein. Een gigantische rotsblok brak eeuwen geleden los uit de wand rechts van het dal. Bij zijn val spleet de blok in twee en plantte hij zich in de zachte ondergrond, langs de oever van de Pinnisbach. De ene helft hangt ver over en wordt rechtgehouden door een witte reus, geholpen door een kleiner exemplaar. De twee rotsen werden verankerd aan mekaar, zodat geen van beiden helemaal zal omkappen. Resultaat is een prachtig, natuurlijk beeldhouwwerk, dat door heel wat wandelaars op foto wordt vastgelegd. Na de Issenangeralm is het verder dalen met de ondertussen erg wild geworden Pinnisbach langs ons. Die volgen we verder richting Stubaital, tot we net boven Neder linksaf gaan. Even de heuvel over en dan zien we uit over de groene almen van Neustift. De boeren hebben het gras gemaaid ! Een meer betrouwbare

barometer bestaat er niet. Dit geeft immers aan dat het de volgende drie dagen zomers weer zal worden, zodat het gras zal kunnen drogen tot heerlijk geurend hooi. Links zien we hoog boven ons nog de Elferhütte, waar we enkele uren geleden deze wondermooie wandeldag startten. Nog even onder de kabelbaan door en onze dag zit er op. Vandaag staan er 16 km op de teller en stegen we 465 m.

Donderdag 3 september

Vandaag maken we de eerste van drie koninginnenritten ! Voor deze tocht vertrekken we weer vanaf Schlick 2000. Deze keer nemen we de bus, want ons traject brengt ons in de late namiddag weer tot aan het hotel. 's Morgens is het fris en zo goed als wolkeloos. Wel zijn er van die ijle nevelwolken die vanuit het dal omhoog wiegen. De verdamping van het water van de vorige dagen zorgt voor deze waas van vocht die door de warmte van de zon gaat stijgen. Boven op Schlick 2000 maken we eerst een ommetje naar het panoramaplatform, van waar je erg ver kan kijken over de bergwereld. Jammer genoeg schuift net op het ogenblik dat wij daar zijn, een dikke wolk voor ons vizier. We wachten nog een tijdje, kunnen tussen de nevelrafels door toch hier en daar een top ontwaren, om dan maar terug te keren naar het bergstation. Jammer, maar de dag is nog lang en we zullen zeker nog andere mooie dingen te zien krijgen vandaag. Vanaf het bergstation vatten we de tocht aan naar de Starkenburger Hütte. Aanvankelijk is het fiks klimmen. Aan een kruiskapel, op 2300 m hoogte, kijken we uit over het Stubaital, waar de wolken stilaan worden opgeruimd. Het pad dat we volgen wordt nu een heus bergpad. Het slingert tussen en langs de rotspartijen door, nu eens fiks klimmend, dan weer fors dalend. Heerlijk om zo te wandelen ! Af en toe is het uitkijken, zoals bij de oversteek van enkele steenlawines. De zichten naar beneden en verder naar het einde van het dal, met de Stubai gletsjer, zijn buitengewoon mooi. Iets voor de middag bereiken we de Starkenburger Hütte. Vanaf deze hooggelegen hut kunnen we alle toppen zien van de Stubai Seven Summits. Na een koffietje op het terras dalen we af, over een nijdig zigzagpad.

Beneden volgen we de brede wandelweg richting Kaserstatt Alm. De zon is nu meester van de situatie en het wordt, eindelijk, wat warmer, voor het eerst deze week. Vanop het panoramaterras van deze hut genieten we van ons middagmaal, om dan nog een goeie 900 hoogtemeter verder door te dalen. Aanvankelijk doen we dit erg geleidelijk, over goed begaanbare wegen die ons naar het buurtschap Pfortschell brengen. Onderweg kijken we wisselend naar het begin van het Stubaital, met in de verte het Karwendel gebergte en de hoge top van de Serles en naar het eind van ons wandeldal, met de schitterend witte vlekken van de Stubai gletsjer. We wandelen tussen de almen, bezaaid met duizenden bloempjes van de herfsttijloos. In Pfortschell draaien drie dolle koeien rondjes voor ons, alvorens wij rond enkele boerenhuizen draaien om dan een fiks dalend weidepad te volgen dat ons tot aan poortje brengt waar de gele bordjes ons het bos in sturen. Avontuurlijk scherp dalende paadjes laten ons de laatste tientallen hoogtemeter verliezen, alvorens we aan de Ruez uitkomen. We flaneren langs de oever van de rivier, die na de overvloedige regen van het weekend weer heel wat rustiger is geworden. Net voor we het hotel bereiken zien we hoe behendige paragliders sierlijk landen na een lange zweefvlucht op de golven van de thermiek. Aan het hotel zorgt baas Tony voor koffie met Apfelstrudel, onze welverdiende beloning na deze inspannende bergrit. Wij klokken vandaag af op 17 km met 360 m HV.

Vrijdag 4 september

Als er nu één dag was dat het goed weer móést zijn, dan is het vandaag. De voorspellingen zijn inderdaad goed : het zou een spätsommerliche dag worden met veel zon en geen regen. 's Morgens is het kraakhelder. De kartels van de Elfer tekenen zich scherp af tegen een helblauwe hemel. De zon zet in het oosten de top van de Serles in brand. Het is wat fris, maar de omstandigheden zijn

ideaal om vandaag naar de Top of Tyrol te trekken. In konvooi rijden we al om half negen door het schitterend mooie Stubaital. Aan de parkings langs de weg, waar startpunten liggen van (lange) wandelingen, is het al behoorlijk druk. Boven aan de Mutterbergparking is het nog vrij rustig. We nemen eerst de gesloten bakjes van de Gamsgartenbahn, die ons naar 2300 m brengt. Het berglandschap is hier al overdonderend mooi. Rechts van ons zien we de Dresdnerhütte, waar we straks ons middagmaal zullen gebruiken. In een grote bak met plaats voor wel 30 personen laten we ons naar 2900 m slepen. Daar stappen we over naar de laatste kabelbaan, de Eisgratbahn. Over de gletsjer zeilen we nu tot 3150 m. Boven is het niet echt koud. De wind, als die er al is, is wel frisjes. Volgt dan nog de trap naar het uitzichtpunt Top of Tyrol op 3210 m. Al van bij de eerste stappen voel je dat je op grote hoogte zit. Iedere stap vergt meer energie dan 2000 m lager. Maar de beloning is wel navenant. Een onwaarschijnlijk mooi 360°-panorama laat ons uitkijken over liefst 109 toppen van 3000 m of meer. Beneden ons ligt het Ötztal, met in de verte de Wildspitze. Het Karwendelgebergte lijkt aanraakbaar dichtbij te liggen. En de toppen van het Stubaital lijken in het niets te verdwijnen in vergelijking met de hoge toppen die we hier rondom ons zien. We laten deze indrukwekkend mooie plek achter ons en nemen de lift naar de lagere verdieping. Daar gaan we een kijkje nemen in de gletsjer. We volgen een tunnel van goed 300 m lang die is uitgehouwen in het eeuwige ijs van de gletsjer. Alle schakeringen van blauw en wit geven ons een beeld van de binnenkant van zo'n ijstong. Binnen is het constant 0°. Buiten is het ondertussen flink opgewarmd, waardoor we bij de Dresdner Hütte onze warme kledij wisselen voor wat lichters. De Dresdnerhütte is met voorsprong de grootste van het Stubaital en telt liefst 160 bedden. Op het terras, badend in de zon, bestellen we ons middaghapje. In zo'n waanzinnig mooi bergkader smaakt alles net nog iets beter !

Na de middag rijden we naar de Tschanglalm, waar we de auto achterlaten. We wandelen naar de B'suchalm, op iets meer dan 1500 m hoogte. De weg is breed en klimt gestaag. Na een kwartiertje stappen komen we aan een brugje over de wilde Langentalbach. We laten er ons verfrissen door de waterwaas van een forse waterval. In pittige zigzags stijgen we door tot de dalbodem. Daar kijken we uit over een machtig mooi keteldal met middenin de prachtig gelegen B'suchalm Hütte. Dit moet zeker één van de meest fotogenieke plekken van het Stubaital zijn ! We laten de hut nog even links liggen en stappen door tot achter in het dal, waar we een totaalbeeld krijgen van dit postkaartplekje. Plots horen we aan de overkant van de beek de schrille fluitroep van een marmot. Even zoeken en ja hoor, daar zitten de bergknagers met hun hoge aabaarheidsfactor. Op het terras van de B'suchalm drinken we een frisse pint onder een stralende hemel om dan af te dalen naar de finale van deze dag : de Wilde Wasser Weg en Katarakt. In zigzag dalen we tot we aan de woeste Ruez uitkomen. Dan begint onze lichte klim richting Tschanglalm. Een eerste highlight is de verkleinde versie van de Grawa-waterval, waar we onze evenwichtskunsten kunnen tonen op de stapstenen die er in een waterplas liggen. Dan klimmen we naar de plek waar de Ruez zich een diepe weg heeft uitgesleten tussen de rotsen. Het water buldert onder onze voeten door en dondert meters lager weer in zijn bedding. Stroomopwaarts krijgen we nog enkele mooie viewpoints over dit waterspektakel om dan uit te komen aan de Tschanglalm. In kweekvijvers zien we massa's forellen. Het is nog net geen vier uur, wat maakt dat er aan het hotel, op het terras, nog tijd is om wat te drinken en te genieten van de zon.

Niet echter voor de vijf snoodaards die hun Stubai Card willen gebruiken tot aan het gaatje. Zij nemen om iets over half vijf nog de Elferbaan en beginnen boven aan een twee uur durende afdaling. Aanvankelijk volgen we een prachtig, eeuwenoud pad dat ons zo goed als vlak naar de Altenalm leidt. Deze erg authentieke hut heeft een erg mooie ligging, hoog boven het dal. We kijken uit over het Stubaital en voor ons over het Oberbergtal waar zondag onze wandelvakantie startte. Vanaf de hut beginnen we aan de daling. In ontelbaar vele zigzags krult het pad zich tot in het dal. In goed een

uurtje verliezen we meer dan 600 m hoogte ! Kwart voor zeven zijn we aan het hotel, nog net op tijd om aan te schuiven voor de barbecue die ons wordt aangeboden voor de 50ste verjaardag van hotelbaas Tony. Vandaag was het een semi-rustdag met 9 km wandelen (of 16 voor de late namiddagdalers) met 300 m hoogteverschil.

Zaterdag 5 september

Onze laatste dag alweer en ook vandaag is de zon van de partij. Ook nu weer rijden we al om half negen het dal in, richting Grawa Alm, waar we parkeren. We splitsen ons vandaag in twee groepen. Een eerste groep gaat fiks klimmen tot aan de Sulzenauhütte ; de tweede groep klimt tot het plateau van de Sulzenau Alm. Om daar te geraken volgen we een stevig klimmend pad dat ons in korte tijd zowat 300 hoogtemeter laat klimmen. Eens we het plateau binnen treden, is het alsof we in levende ansichtkaart binnenstappen. Een ronde rand van hoog oprijzende rotswanden omarmt de groene weiden van de Sulzenau Alm, met daartussenin de kronkels van de Sulzenaubach. De Sulzenau Alm Hütte is dit seizoen alleen op zaterdag en zondag geopend. Met een heerlijke zon, een staalblauwe hemel en een aangename temperatuur zijn alle ingrediënten aanwezig om hier een stop te houden en te genieten van een drankje. Hoog boven het dal zien we de hut waar we naartoe mogen, de Sulzenauhütte. Net voor we de klim inzetten, komt de tweede groep op de alm toe. De weg naar de hooggelegen hut slingert van links naar rechts langs de berghelling en laat ons onderweg nog meer dan 300 hoogtemeter nemen. Hoe hoger we klimmen, hoe mooier het zicht naar beneden wordt. Tegen de middag bereiken we de Sulzenauhütte, op een hoogte van 2190 m. We vinden een tafel in de zon en bestellen een bord Kaisersmarrn. Vandaag is het immers onze laatste dag hier in Tirol voor we morgen naar België terugkeren. Zonder Kaisersmarrn geproefd te hebben, dat kan en mag niet. Na het eten stijgen we nog even door tot aan de Blaue Lacke, een meertje dat verborgen ligt achter een hoge rotswand. Na een fikse klim van zo'n twintig minuutjes komen we aan het meertje. Ook dit behoort weer tot de hoogtepunten die het Stubaital te bieden heeft en vind je in tal van toeristische gidsen. De kleur van het water is bijna irreëel, een mix van blauw en groen. Appelblauwzeegroen ... Rondom staan tientallen cairns en tussen twee grote rotsblokken werden Tibetaanse geluksvlagjes opgehangen. We laten dit prachtige plekje achter ons en beginnen aan de lange afdaling.

Voor ons zien we uit over het Sulzenautal, met daarachter het Stubaital en nog verder het Inntal, met het Karwendel gebergte. Behoedzaam zigzaggen we naar beneden, drinken een verfrissende Radler in de hut om dan aan het laatste stukje van de afdaling te beginnen. Ons doel is de Grawa-waterval en om die te bereiken, nemen we een "Steig", een scherp dalend pad, tussen bomen en varens. De zon kan hier niet komen (noordkant), wat maakt dat alles er nat en zompig bij ligt. Het is bij iedere stap uitkijken om je evenwicht te behouden en niet te schuiven. Waar nodig wordt een helpende hand aangereikt. Na een fikse poos bereiken we het hoogste punt van de waterval en zien we voor ons de brede sluier van de Grawa-waterval. Nog even verder dalen om aan de basis van de cascade ons neer te vleien op de ronde, houten banken met frontaal zicht op de Grawa. Heerlijk genieten na een inspannende en best wel avontuurlijke afdaling. Via de Grawa Alm komen we weer aan de parking. Einde van een schitterende wandelvakantie, hier in het fascinerend mooie Stubaital. Op deze laatste dag wandelden we nog 16 km en klommen we liefst 820 m !